

MLADI PLANINEC

PD "LISCA" SEVNICA

ŠT. 29
LETO 1999
LETO 23

Spoštovane planinke in planinci!

Vsako leto, ko se takole srečujemo, človek vedno razmišlja, kaj bi bilo tisto, kar bi povedal. Kajti planinska društva so tista, ki združujejo mnogo interesov, mnogo različnih skupin. Tako od cicibanov planincev, mladih planincev, alpinistov, gornikov, pa tistih, ki se z gorništvom ne ukvarjajo, a mu s srcem in dušo pripadajo itd. Ampak vse to ima svojo prednost, kajti ta velika heterogenost združevanja ima še poseben mik planinskega društva in zato menim, se članstvo v društvih, tudi našem, nič kaj ne manjša, temveč PZS združuje največ državljanov RS. Ta različnost mnenj, interesov, hotenj dela našo zvezo veliko, ne samo po številu, temveč tudi po notranjosti. Res je, da je mnogokrat težko združevati, a PZS in njena društva stalno dokazujejo, da se znamo dobro pogovarjati, in upam, da bo tako tudi v naprej.

Prijatelji planinci, dovolite mi, da se kot predsednik vsem vam zahvalim za dobro delo v društvu, še posebej pa UO, vodnikom, mentorjem, vodjem planinskih skupin in drugim. Ne bi pa rad pozabil na naše sponzorje: ŠZ Sevnica, Občina Sevnica, Upravna enota Sevnica, KS Sevnica, Mercator, Tanin Sevnica, Nuklearna elektrarna Krško, Avtošola Prah Sevnica, Zveza kulturnih organizacij, GG Brežice in še marsikdo. Vsem lepa hvala.

Menim, da bo društvo dobro poskrbelo za vse člane z obvestili, s srečanji ob sredah, z vodenimi izleti, objavami na radiu, internetu, oglasni deski....

Več bomo na poti, bolj bomo znali ceniti gorniška hotenja življenja.

Predsednik PD:
Jože Prah

POROČILO O DELU UPRAVNEGA ODBORA PD LISCA SEVNICA

V letu 1998 so bili štirje skupni sestanki UO, NO, častnega razsodišča in načelnikov planinskih skupin Planinskega društva Lisca Sevnica.

Upravni odbor je sprejel program dela društva in se seznanjal s problematiko oziroma aktivnostmi na Planinski zvezi Slovenije, na MDO Zasavje, Posavje ter v Športni zvezi Sevnica. Spremljal je tudi delo planinskih skupin in Mladinskega odseka ter drugih aktivnosti v društvu. Razpravljal je o lastninjenju Planinskega zavetišča pod Svetim Rokom in Tončkovega doma na Lisci. Upravni odbor je potrdil najemno pogodbo s Komunalo Sevnica in nakup gorniške opreme za vodnike, imenoval inventurno komisijo, potrdil cenik za Jurkovo kočo,... Na zadnjem sestanku je odbor določil višino planinske članarine. Sestanek pa je bil namenjen tudi pripravam na občni zbor.

Upravni odbor je določil višino članarine za leto 1999:

- A člani 4.000,00 SIT
- B člani 1.400,00 SIT
- C člani 600,00 SIT

Članarino lahko plačate vsako sredo med 17. in 18. uro v Planinskem zavetišču pod Svetim Rokom in v trgovini Kolo v starem delu Sevnice.

Tajnica:
Jasmina Marolt

POROČILO O DELU KLUBA VODNIKOV V LETU 1998

ORGANIZATOR	ŠTEVILO UDELEŽENCEV	ŠTEVILO IZLETOV
KLUB VODNIKOV		
- Četrtekova skupina	293	45
- Torkova skupina	397	49
- Ostalo + Tabor Apenini	191	20
MLADINSKI ODSEK		
- Cici tabor	39	6
- Tabor mladih planincev	43	7
- Mladinski tabor "Gremo"	5	3
OSNOVNE ŠOLE	552	15
VRTEC	96	8
PS PLANINA	119	22
PS JUTRANJKA	97	7
SKUPAJ	1832	182

Tudi v letu 1998 smo se srečevali v planinah. Vodenih je bilo 182 izletov, katerih se je udeležilo kar 1832 planincev.

Mladinski odsek je organiziral tabor mladih planincev v Podvolovjeku in pohodni tabor mladih od Starega trga pri Ložu do Ankarana, medtem ko je Klub vodnikov je organiziral tabor v Apeninih. V letu 1998 je bil izpeljan tudi prvi Cici tabor. Zelo aktivne so bile vse planinske skupine: PS Jutranjka in PS Planina, skupine na OŠ ter skupina cicibanov planincev. Največkrat sta se na pot z nahrbtnikom in gozjerji odpravili četrtkova in torkova skupina.

Šest članov našega društva je uspešno opravilo tečaj za planinskega vodnika v Bavščici.

Lep planinski pozdrav!

Predsednica KV:

Helena Guček

POROČILO O DELU MLADINSKEGA ODSEKA V LETU 1998

Še eno leto je naokrog in zopet lahko potegnemo nekakšno črto – zaključek pod tem, kar je bilo v tem letu postorjenega, izpeljanega, narejenega. Ko človek zaključuje neko obdobje, bi rad nad črto videl samo dobre stvari. Vendar se med še tako lepe stvari vedno prikradejo kakšne »črne pike«.

Tista prava planinska sezona se prične nekje v zadnjih pomladnih mesecih, poteka čez celo poletje in se lahko zaključi šele v pozni jeseni. S tem so povezane tudi glavne aktivnosti mladinskega odseka v našem društvu.

Konec aprila leta 1998 smo svoje aktivnosti pričeli z delovno akcijo na Lisci. Žal smo se akcije udeležili samo štirje (!) člani mladinskega odseka, čeprav smo po govoricah sodeč v samem vrhu mladinskih odsekov glede na število članov.

1. maja smo v okviru celotnega planinskega društva izpeljali še en, že tradicionalni srečolov, brez katerega bi v poletnih mesecih zagotovo »tenko piskali«.

V sredini julija smo izpeljali 26. tabor mladih planincev, tokrat v Podvolovjeku. Kot je v svojem poročilu napisal Jože Pinoza – vodja tabora, je bil tabor kar se udeležbe tiče eden najslabših. Kar pa se tiče izvedbe tabornega načrta – odlično! Žal je prišlo pri končnem računanju do vsem tako neljubih rdečih števil, ki pa smo jih spremenili nazaj v modre s pomočjo finančnih sredstev samega mladinskega odseka.

V začetku avgusta je bil organiziran še en tabor, tokrat pohodni. Skupaj z vodjo, Tomom Hohkrautom, so na pot krenili še štirje nadebudneži. Peš so se podali od Starega trga pri Ložu pa vse do Ankarana. Tomo je svoje poročilo zaključil z besedami: »Nam ni žal, da smo šli! Pa vam?« Mislím, da te besede povedo vse o tem, kako uspešni so bili.

Od 29. julija do 9. avgusta je v Bavščici potekal tečaj za vodnike PZS kategorije A. Udeležilo se ga je tudi 6 članov našega društva. Vsi so tečaj uspešno opravili in tako postali pripravniki za planinskega vodnika A kategorije.

Šolsko leto 1998/1999 smo začeli zelo spodbudno. V začetku oktobra smo organizirali izlet na Snežnik. Udeležilo se ga je kar 106 mladih planincev.

Konec oktobra je bil pod taktirko Toneta Praha in Stojana Anzelca izveden tudi izlet v neznano. Ni kaj, fanta zelo dobro vesta, kako se takšnim rečem streže.

Pozabiti ne smem še na sodelovanje članov mladinskega odseka pri obnavljanju strehe na zavetišču in pa na izvedbo nekakšnega zaključka vseh že prej omenjenih taborov. Samo za razmislek: zaključka se je kljub zelo slabemu vremenu udeležilo mnogo več planincev kot na primer kakšnega izleta ali pa delovne akcije.

In načrti za leto 1999?

Prvomajski srečolov, tabor mladih planincev, mladinski tabor, izlet v neznano, delovne akcije, izleti v sodelovanju z osnovnimi šolami in pa seveda osvojitve čim več vrhov – tako gorskih kot tistih, ki si jih vsak dan postavljamo v življenju.

Načelnik MO:
Aleš Tuhtar

REORGANIZACIJA MLADINSKEGA ODSEKA

Na 19. redni seji dne 29.2.1998 je Upravni odbor Planinske zveze Slovenije sprejel PRAVILNIK MLADINSKE KOMISIJE PRI PLANINSKI ZVEZI SLOVENIJE. Le-ta ureja organiziranje, naloge in delovanje mladih v Planinski zvezi Slovenije. Delovanje mladih v skladu s tem pravilnikom morajo planinska društva uskladiti do 30. septembra 2000.

Zato sva z Jožetom Pinozo prebrala pravilnik in se nekako osredotočila na najbistvenejše oziroma najpomembnejše člene.

1. USTANOVITEV PLANINSKIH SKUPIN (PS):

Planinske skupine so osnovna oblika organiziranja in združevanja mladih, ki jo ustanovi MO ali PD, PS šteje najmanj pet članov. Vodi jo mentor PS.

Predlog PS v NO PD Lisca Sevnica:

- PS predšolskih otrok (vrtec)
- PS osnovnošolcev (vsaka OŠ posebej)
- PS srednješolcev
- PS študentov in ostalih

2. ČLANSTVO

Člani MO so: predšolski otroci, osnovnošolci do 15. leta in mladina do 26. leta starosti, ki so organizirani v planinskih skupinah v PD. Članstvo v MO je prostovoljno, kar člani dokazujejo s podpisano pristopno izjavo. Za člane mlajše od 15 let podpiše pristopno izjavo njegov zakoniti zastopnik.

Člani v MO so tudi starejši člani, ki v MO opravljajo strokovne naloge s področja vzgoje in izobraževanja mladih (mentori planinskih skupin, vodniki PZS, inštruktorji planinske vzgoje in ostali strokovni kadri) in ki so plačali redno letno članarino matičnih PD.

Pravice članov MO so:

- da uživajo vse pravice in ugodnosti, ki so določene v Pravilih PD, Statutu PZS in drugih splošnih aktih PD in PZS
- da jim PD finančno omogočajo izvajanje programov
- do vzgoje in izobraževanja na vseh področjih planinske dejavnosti v okviru PD; MDO in PZS.

Dolžnosti članov MO so:

- da delujejo v skladu s pravili PD, Statutom PZS in Častnim kodeksom slovenskih planincev
- da spoštujejo človekovo dostojanstvo, človekove pravice in svoboščine
- da ne škodujejo ugledu planinske organizacije
- da vestno opravljajo dolžnosti, ki so jim zaupane v planinski organizaciji
- da pridobivajo in obnavljajo svoje planinsko znanje in veščine
- da varujejo naravno in kulturno dediščino ter skrbijo za varstvo okolja
- da redno plačujejo članarino

3. VZGOJA IN IZOBRAŽEVANJE

Na tem področju je naše društvo oziroma MO že vrsto let aktiven in uspešen - vsakoletna izvedba dveh taborov (osnovnošolski in mladinski), izvajanje izletov v sodelovanju z osnovnimi šolami, izleti v neznano, Bavščica.

4. OSTALO

Sem pa sodi sodelovanje z MDO in MK PZS, obveščanje MK PZS o svojem delovanju, razvijanje prostovoljnega dela (delovne akcije).

Če koga zanimajo še ostale podrobnosti v zvezi s tem pravilnikom, si jih lahko prebere v Obvestilih PZS, letnik 24, številka 4 (april 1998).

Načelnik MO:

Aleš Tuhtar

Četrtkova skupina v letu 1998

Imeli smo 45 izletov in skupaj nas je bilo na izletih 293. 16 planincev se je udeleževalo naših pohodov pogosto, 9 pa jih je bilo takih, ki so si izjemoma našli čas.

Glede na vremenske pogoje smo obiskovali bližnje Zasavske vrhove, kadar je bilo vreme slabo. Tako smo naredili tri zimske in sedem letnih pohodov.

V sredogorje smo šli trikrat v zimskih in sedemkrat v letnih razmerah, od tega dvakrat po neoznačenih poteh.

V visokogorju smo bili na nezahtevnih in zahtevnih poteh devetkrat v zimskih razmerah in enajstkrat v letnih razmerah, od tega šestkrat po neoznačenih poteh.

Na zelo zahtevnih zavarovanih plezalnih poteh smo bili šestkrat.

Tudi v letošnjem letu želimo nadaljevati enako, saj smo se tako dogovorili na občnem zboru naše skupine 28. 1. 1999.

Vinko

POROČILO O DELU PLANINSKE SKUPINE UPOKOJENCEV (TORKOVA SKUPINA)

Poteka že dvanajsto leto aktivnega dela naše skupine upokojencev. V letu 1998 je "torkova skupina" opravila 49 izletov na terek s 396 udeleženci. Večina članov se udeležuje naših izletov redno vsak teden, le nekaj pa se jih udeležuje priložnostno.

Hodimo ob vsakem vremenu, naj bo sonce, dež ali sneg. Program izletov prilagajamo vremenu, strukturi udeležencev in možnosti pristopov s prometnimi sredstvi.

Poleg rednih torkovih izletov smo prehodili tudi 35 km dolgo pot "Ob žici okupirane Ljubljane" in prejeli priznanja: Perme Anica in Franc, Avsec Lojzka, Kerec Janko in Joža ter Grilc Elka.

Izven torkovih terminov smo opravili obiske "V štirih letnih časih na Janče": Kerec Janko in Joža, Perme Franc in Anica, Govekar Anica, Pacek Anica, Avsec Lojzka, Kozamernik Danica in Grilc Elka.

Zasavsko planinsko pot smo prehodili: Zelič Olga, Avsec Lojzka, Perme Anica in Franc, Kerec Joža in Elka Grilc.

Kot je iz poročila opravljenih izletov razvidno, smo opravili tudi nekaj zahtevnejših izletov, kot so: Dobrča, Peč, Pohorje, Čavn, Velika Planina, Nanos, Skalica po rovih 1. svetovne vojne, Viševnik, Korošica s Košutnico, Ratitovec, Veliki vrh nad Kofcami, Veliki Draški vrh in Tosc s planine Konjščice in preko Studorskega prevala, Peca, Veliki Rog, Debela peč z Lipanske planine in dr.

Udeleževali smo se tudi izletov v organizaciji Planinskega društva "Lisca" Sevnica.

Aktivno sodelujemo tudi pri akcijah Društva upokojencev in se udeležujemo njihovih izletov in prireditiv.

Lansko leto smo imeli tudi svoj občni zbor, kjer smo analizirali delo preteklega leta in se dogovorili o bodočem delu in programu izletov. Organizirali smo srečanje ob dnevu žensk, srečanje "Na Zajčji gori", maškerado in novoletno srečanje.

Vodja planinske skupine:
Elka Grilc

POROČILO O DELU PLANINSKEGA KROŽKA NA OŠ SAVO KLADNIK SEVNICA ZA LETO 1998

V letu 1998 je bilo v planinski krožek vključenih 72 učencev. Mentorja planincev, Janko Sotošek in Jelka Slukan, sva za učence:

- pripravljala predloge za izlete
- spremljala učence na izletih
- organizirala ogled fotografij s planinskega tabora
- naredila razstavo planinske opreme ob Dnevu odprtih vrat šole
- povabila gospo Balohovo, da nam je predstavila zanimivo planinsko opremo in nas seznanila z gibanjem v gorskem svetu
- ponovno sva uvedla oziroma spodbudila akcijo za doseganje bronastega, srebrnega in zlatega planinskega znaka - za opravljene izlete
- izlete sva popestrila z igrami, kvizi, predavanji

V letu 1998 smo mentorji OŠ Savo Kladnik in vodniki PD Lisca Sevnica organizirali 7, izvedli pa 5 izletov:

- januar (Hrastnik – Gore, Kopitnik) 22 udeležencev OŠ Savo Kladnik
- marec (Laško - Šmohor - Laško) 49 udeležencev samo iz OŠ Savo Kladnik
- oktober (Sviščaki - Vel. Snežnik) 120 udeležencev vseh OŠ v občini, 49 učencev OŠ Savo Kladnik
- november (Zidani Most - Gašperjeva koča, Vel. Kozje) vse OŠ v občini - 38 udeležencev
- december (Podkum - Kum) 24 udeležencev OŠ Savo Kladnik

V letu 1999 predvidevamo izvedbo naslednjih izletov:

- januar (Čemšeniška planina)
- februar (Sevnica - Laze)
- marec (Iški Vintgar - Krim)
- april (Bohinjska Bistrica - Litostrojska koča - Slatnik)
- maj (Pokljuka - Vodnikov dom - Planika)
- junij (gora Oljka)
- september (Logarska dolina - Raduha)
- oktober (Hotavlje - Slajka - Ermanovec)
- november (Celjska koča)
- december (Lisca ali Mrzla planina - Skalica)

Izlete bomo izvedli, če bo vreme primerno in če bo dovolj prijav. Pri vseh izletih sodelujejo v okviru planinskega krožka tudi učenci s Studenca z mentorico Matejo Pompe.

mentorja: Janko Sotošek in
Jelka Slukan

PREDLOG DELA PLANINSKEGA KROŽKA S Poudarkom NA SODELOVANJU Z VODNIKI PD LISCA SEVNICA

Na izpopolnjevanju za mentorja planinskega krožka na OŠ **SREČNO V GORE 1** sem dobila potrditev, da ni dovolj otrok samo peljati v gore, kajti anketa je pokazala, da je mladim oz. otrokom v spominu na prvem mestu ostala malica, igre itd. in šele na desetem mestu so omenili ljubezen do gora oz. hoje.

Ali naj ponudimo otrokom zraven planinske poti še kaj zabavnega, družabnega, zanimivega in privlačno poučnega? Da. V nekaterih društvih oz. krožkih to že počno. Celopopoldan se dobi manjša skupina z vodnikom in gredo skupaj v kino, na pico, na "fusbalo"...

To je seveda za tiste, ki nimajo svoje družine, obrti ...

Kaj pa lahko naredimo?

Ideje:

- izlete popestrimo: vodnik pripravi temo npr. prehrana. V planinski koči pripravi skupaj z učitelji na zanimiv način kratko predstavitev: lahko kot kviz, diapozitivi. Otroci radi tekmujejo, torej že v ceno izleta všteto majhno nagrado. Drugič se gredo družabne igre, naučimo se eno ali dve pesmi (besedila sfotokopira mentor že v šoli, na izlet skuša povabiti koga, ki zna igrati kak instrument);
- ker imajo otroci radi nove »face« in manj učiteljske, bi čim več dejavnosti izvajali vodniki. Lahko so to srednješolci, na katere se kar prilepijo osnovnošolci. Srednješolci pa se tako pripravljajo na kasnejše vodniško delo;
- vzemimo zraven športne rekvizite: žoge, lopatke za sneg ...
- povabimo kakšnega znanega hribolazca, ki pa naj bo dober govornik, »vicmaherja«
- če se da šolski fotoaparati in slike razstaviti čimprej v šoli (stenčas)
- povabimo na kakšen izlet starše in skupaj z otroki naredimo nekaj za njih ali pa obratno (dober glas seže v deveto vas)
- več praktičnih predstavitev (vozli, vrtna ograja, varovalni pas, prva pomoč)

Mislite, da ne bo šlo? Če dobimo šest mentorjev (toliko jih je namreč letos opravilo vodniški tečaj) in dva izleta pokrije mentor, pa imamo večino ali celo vse izlete pokrite z zanimivostmi.

V razmislek!

Nekje na Primorskem peljejo za prvi športni dan vse prvošolce na bližnji višji hrib (goro) in skupno vsi postanejo člani planinskega društva (Mladega planinca prispeva društvo, znamkico starši).

IN PLANINSKA ŠOLA?

»Če bi bilo zanimivo, bi šel še enkrat!« je izjavil osmošolec Matej, ki je planinsko šolo opravil pred tremi leti.

Kaj bi lahko bilo zanimivo?

- Že na začetku povezati skupino: prvi pohod na Lisco, hrano s seboj, sami kuhajo, družabni večer, da se spoznajo, skupna ležišča, kakšni vozli ali ogled plezalne opreme. Vodi skupinica vodnikov, ki so res z vsem srcem za podmladek.
- Teme, ki jih morajo poslušati, popestriti z diasi. Predavanja kratka, bistvo podati na foliji, če so večji učenci, lahko sami poiščejo literaturo. Ne golo predavanje, ampak kot kviz, iskati nepravilne trditve.
- Morda bivakiranje, nočni pohod.

- Celotna šola (oz. predavanja) naj traja od oktobra ali nov. do marca, ne predolgo.
- Raje v Zavetišču kot v šoli (da ne deluje šolsko).

Ali se je res treba tako zelo potruditi? Da! Ker so to otroci, ki uživajo, če se lahko DRUŽIJO, ZABAVAJO IN UČIJO HKRATI!

Verjamem, da smo del tega sposobni izpeljati v tem šolskem letu. Če si bomo to res želeli, bo šlo.

Pa še to: izmed 24 udeležencev sem bila edina, ki sem lahko ne le spregovorila o sodelovanju med mentorji na OŠ in društvom, ampak društvo celo pohvalila. Hvala za seminar.

Jelka Slukan

POROČILO O DELOVANJU PLANINSKE SKUPINE PLANINA

Planinska sekcija Planina je bila ustanovljena 27.1.1989 in letos praznuje svojo desetletnico delovanja, čeprav smo kot skupina hodili v gore že dve leti prej.

V začetku je bila želja, da ustanovimo planinsko društvo, ker pa žal pri takratnih organih Občine Šentjur in v KS Planina nismo našli podpore in razumevanja, smo se odločili, da ustanovimo planinsko sekcijo pod okriljem Planinskega društva "Lisca" Sevnica. Vzrok temu je bila dobra organiziranost in zadostno število planinskih vodnikov. Naša sekcija šteje približno sedemdeset članov, od tega je približno 50 članov skupine B in 20 članov skupine C, To število sicer niha, največ smo imeli 90 članov. V tem času smo opravili preko sto samostojnih tur, priključevali smo se tudi ostalim planinskim društvom na njihovih pohodih. Že leta 1989 smo organizirali planinsko šolo, ki jo je obiskovalo 18 naših članov.

V letih 1990, 1991 in 1992 smo pomagali pri obnovi koč na Bohorju in Tončkovega doma na Lisci.

Kot skupina smo sodelovali na prireditvah "Jezikova nedelja", kjer smo kar trikrat zmagali z najbolj izvirnim jezikom. Saj se morda spomnite "naše poti v "Evropo", Krambergerja ter državne blagajne (Petrle).

Leta 1994 smo dobili svoj reklamni pano v obliki kozolčka, ki stoji pod lipo v trgu. Vanj smo namestili tablo z opisom planinskih poti, ki vodijo iz kraja Planina proti Bohorju in na Lisco. Naslednje leto pa še oglasno desko pred marketom Planina, kamor obešamo vabila na planinske pohode.

V letu 1995 so šli na izobraževanje trije člani planinske sekcije za planinske vodnike in jo v letu 1996 uspešno zaključili. Za izobraževanje vodnikov smo se odločili predvsem zaradi varne hoje po gorah.

V letu 1997 so bili otroci iz naše planinske sekcije na tridnevnem taboru v Bohinju. Vodila jih je Irena Mlakar pod okriljem Društva prijateljev mladine Šentjur s pomočjo sponzorjev.

V letu 1998 smo naredili klopi in mizo pri Stari koči na Bohinju, kjer je križišče planinske poti v smeri proti Zabukovju, Javorniku in Možnici.

V vseh letih našega delovanja pa smo pridno čistili in markirali planinske poti proti Bohorju in Lisci.

Za letošnje leto pa imamo v načrtu ponovitev planinske šole, tridnevni tabor za otroke na Lisci ter postavitev klopi pri Škofovem križu na Bohorju.

Za planinsko skupino Planina: Janja Kolar

POROČILO O DELOVANJU PLANINSKEGA KROŽKA OŠ KRMELJ V LETU 1998

Septembra 1998 leta sem prevzela mentorstvo planinskega krožka na OŠ Krmelj. Pred mano je to naloga opravljala vzgojiteljica predšolskih otrok Irena Blatnik.

Sem začetnica na tem področju in v tem uvajalno-začetniškem obdobju se še veliko učim. Upam, da me bo vaše PD ob teh prvih korakih pozitivno usmerjalo in me vodilo tako, da bom postala dobra mentorica.

V času od septembra do decembra 1998 je obiskovalo planinski krožek 11 učencev od 2. do 8. razreda.

Planinske poti, ki smo jih v tem času prehodili z mentorji drugih šol iz naše občine, so bile različne, za manjše otroke zahtevne, za starejše manj.

Planinski izleti 1998:

- 17. oktober Snežnik (1796m),
- 14. november Gašperjeva koča (513m), Veliko Kozje (993m).

Zaradi različne zahtevnosti planinskih poti sem se odločila, da bom v letu 1999 h krožku pridobila še več članov in jih razdelila v dve skupini: od 1. do 4. razreda in od 5. do 8. razreda.

Za učence od 1. do 4. razreda sem izbrala za leto 1999 planinske pohode, ki jih bom izvedla po načelu od bližnjega k oddaljenemu, od znanega k manj znanemu.

Za skupino od 5. do 8. razreda pa bi izvedla pohode tako, da bi se priključila drugim, bolj izkušenim mentorjem in vodnikom.

Mentorica planinskega krožka na OŠ Krmelj:
Mojca Tomažin

POROČILO PLANINSKEGA KROŽKA V VRTCU »CICIBAN« SEVNICA V LETU 1998

Izvajalki planinskega krožka Cveta Fakin in Andreja Stegenšek sva v vrtcu »Ciciban« Sevnica – v enoti Pika Nogavička izvedli 8 planinskih izletov skupaj z 12 cicibani – planinci:

1. Špela Krajnc	2. Luka Krajnc
3. Anže Novšak	4. Žiga Šerjak
5. Ana Mlakar	6. Danijela Zalokar
7. Aljoša Orač	8. Lucija Markošek
9. Nina Kočar	10. Branko Novak
11. Domen Malus	12. Petra Omerzu

Od teh otrok so štirje nadaljevali s krožkom že od lani, osem pa se jih je vključilo letos prvič, od tega je letos v skupini ena deklica iz skupine 5-6 let in 11 otrok iz skupine priprave na šolo.

Za ves trud na prehojenih planinskih poteh in sodelovanje pri planinskem krožku je bilo v tem šolskem letu podeljenih 8 našitkov PZS, 7 priponek PZS, 4 planinske pesmarice PZS in 4 planinski dnevniki, s katerimi bodo lahko nadaljevali v OŠ...

*...Najlepša so tista gorska doživetja, ki ostanejo zapisana v srcih naših otrok.
Naša skupna doživetja na planinskih izletih so v naših srcih našla kotiček z lepimi spomini.
Vedno znova nas vabijo v svoj objem. Lepote gora nas navdihujejo ter nam dajejo moči in polet za igro in delo...*

Seznam opravljenih – izvedenih planinskih izletov v šolskem letu 1997/98:

***Skupno, informativno srečanje cicibanov – planincev in njihovih staršev – uvodna predstavitev planinskega krožka je bila 7. oktobra 1997 v igralnici PŠ. Srečanje je trajalo eno uro.

1. Sv. Rok – Drožanje – Ostrešje – sevniški grad – Hraste (24. januar 1997)
2. Drožanje – Žabjek – Sele, lovska koča (8. november 1997)

***Planinska urica za cicibane – planince in njihove starše v Planinskem zavetišču pod Sv: Rokom je bila namenjena skupnemu srečanju z izkušenim planincem Vinkom Šeškom, ki nam je pripravil ogled diapozitivov z gora in nam približal prelep planinski svet in aktivnosti sevniškega PD. Planinsko urico smo imeli v sredo, 21. januarja 1998, skupno druženje je trajalo skoraj dve uri.

3. Lukovec (24. januar 1998)
4. Celjska koča (21. februar 1998)
5. Hum nad Laškim (28. marca 1998 – 585m)
6. Šmohor nad Laškim (04. aprila 1998 – 778m)
7. Lovrenc (16. maja 1998)
8. Lisca (30. maja 1998 – 947m) – to je bil naš skupni družinski, zaključni izlet – srečanje družin in skupno orientacijsko iskanje »skritega zaklada« in podelitev nagrad PZS malim, vztrajnim cicibanom – planincem in s tem zaključek letošnjega planinskega krožka.

POVABILO NA PLANINSKI KROŽEK 1998/99

...Obstaja izvrsten učitelj, če ga razumemo:

to je narava.

(Henrich von Kleist)

Cicibane – planince vodita: Cveta Fakin in Andreja Stegenšek

Vključujejo se lahko otroci v starosti 5 – 7 let, ki obiskujejo vrtec, in tudi zunanji otroci, ki niso vključeni v vrtec.

Planinski izleti bodo od oktobra do junija – 1x mesečno ob sobotah.

Oprema: nahrbtnik, visoki čevlji ali otroški gojzarji, palerina ...

Cilji in namen planinskega krožka:

- spoznavanje in navajanje na opazovanje narave, doživljanje in spremljanje narave in uživanje v naravi,
- postopno uvajanje v planinsko dejavnost, ki sodi med najbolj zdrave oblike preživljanja prostega časa v vseh letnih časih,
- navajanje otrok na hojo in seznanjanje s pravili hoje v skupini,
- navajanje na varstvo narave in njenih dobrin ...

Smeri naših planinskih izletov:

- oktober: Hraste – sevniški grad – Ostrešje – Lamperče – Sv. Rok – vrtec
- november: Drožanje – Žabjek – Sele (lovska koča)
- december: Lukovec (zimski tura)
- januar: srečanje cicibanov planincev s starši v planinskem zavetišču pod S. Rokom – ogled planinskih diapozitivov, srečanje in klepet s planinci
- februar: Celjski grad
- marec: Hum nad Laškim
- april: Celjska koča
- junij: Šmohor (srečanje družin in zaključek planinskega krožka)

Ali greš z nami tudi ti? Pridi, lepo nam bo!

Zapisala:
Cveta Fakin

NAJMLAJŠI PLANINCI

Opazovanje narave je iz stališča otroka veliko pomembnejše kot njeno izkoriščanje. Otroški odzivi na njo so spontani in sproščeni. Mi le usmerjamo njihovo pozornost na zanimivosti narave.

Lepo je, če slišijo šumenje potokov, piš vetra, gibanje mogočnega drevja v vetru, žvrgolenje ptic, opazujejo cvetje in doživijo še mnogo lepih trenutkov v naravi. Neposredno izkušnjo otroci le redko pozabijo.

Izleti v naravo so najbolj razširjena oblika nabiranja takšnih izkušnj. V našem vrtcu podpiramo tak način dela z otroki, zato smo v lanskem letu pristopili k projektu Ringa – raja. Postali smo pravi planinci pri planinskem društvu Lisca Sevnica. Na izlete smo hodili v okolico Šentjanža: Rovine, Bržane, Gaj, Murnice, Hinje, Pristava, Grič. Glavni namen izletov v naravo je bilo opazovanje le-te v vseh letnih časih in ugotavljanje sprememb v njej. V naravi smo tudi spoznali pomen orientacije in kako jo uporabljati.

Zaključni izlet smo končali na Lisci, kjer smo videli pravo planinsko kočjo, planinsko opremo in še veliko novega.

Podelili smo nagrade, ki smo si jih prislužili: 16 našitkov za 5 izletov, 10 priponk za 8 izletov, 2 pesmarici za 12 izletov in en dnevnik za 15 izletov. Nazadnje smo se posladkali z lučkami. Tudi v letošnjem letu nadaljujemo z izleti.

Tatjana Zupan

POROČILO Z IZLETOV NIŽJE STOPNJE 1. – 4. R. V OŠ ŠENTJANŽ

21. 02. 1998 smo odšli na izlet. Pred šolo smo se zbrali ob 8. uri. Šli smo preko Hinj, Podboršta, Ovsenega, Požarč, Nunskega loga, Orehovice, Primštala do Šentjanža. Bil je sončen dan in imeli smo se lepo.

6. 6. 1998 smo se z avtobusom odpeljali do Podkuma, od koder smo se peš povzpeli na Kum. Na vrhu smo pomalicali, se naigrali, si ogledali TV stolp, nakupili spominke in se počasi vrnili k avtobusu. V Šentjanž smo prispeli ob 17. uri.

3. 10. 1998 nas je pot vodila preko Hinj; Podboršta, Cirnika, čez Vrhe, Stražberga do Gabrijel. Ustavili smo se pri g. Ludviku Lesjaku. Tu smo se naigrali, malicali in prepevali. G. Lesjak nas je razveselil s svojo harmoniko. Pesmi kar ni hotelo biti konec. Potem smo v daljavi zagledali črn oblak. Odhiteli smo na pot, ki nas je še čakala. Nadaljevali smo pot preko Krmelja, Hinje in Kamenščaka do Šentjanža. Pot je bila dolga, zanimiva, lepa, a tudi utrudljiva. Proti večeru se je ulil dež, ko smo bili mi že zdavnaj doma.

Rezka Repovž

24. julija ob 4. uri zjutraj se odpeljemo iz Sevnice, potem ko smo večino prtljage naložili že prejšnji večer. Na mejnem prehodu Fernetiči ne izgubimo veliko časa, tako da imamo daljši 20-minutni postanek na počivališču Mestre blizu odcepa za Benetke ob 9. uri. Ob 12. uri smo že na počivališču blizu Riminija, do koder prihitimo mimo Padove in Bologne. Ob slikoviti obali hitimo naprej mimo Pesare in Ancone do Giulianove. Zapustimo avtocesto in se po dolini reke Tordino pri Teramu zopet zapeljemo na avtocesto. Pred nami pa se že lepo vidijo obrisi gorskega masiva Gran Sasso. Prav pod masivom Corno Grande zapeljemo v tunel, in ko smo iz tunela, že zavijamo z avtoceste v Assergo, kjer je pri spodnji postaji žičnice za Kampo Imperatore v zimsko športnem središču Funuvia naš kamp. Ker avtobus ne more v kamp, nam z majhnim traktorjem zvozijo prtljago do prostora, ki ga za nas hranijo po rezervaciji iz Sevnice. Ob 16. uri smo prišli v kamp, ob 20. uri pa že imamo prvi zbor, na katerem se dogovarjamo za naslednji dan.
25. julija smo ob 5.30 že pri avtobusu kljub protestom zaspanih »Rimljanov«, ki hočejo na vsak način mirno počivati do 8. ure. Ker žičnica ni vozila, se z avtobusom odpeljemo do 25 km oddaljenega in 2130 m visokega, predvsem pozimi živahnega Campo Imperatore. Že visoki snežni količki ob cesti nam zagotavljajo, da je tu pozimi veliko snega, domačini pa to tudi potrjujejo. Vsi razen Lojza, Jožeta in obeh Vebrov se odpravimo že pred 6. uro proti 2912 m visokemu Corno Grande. Na križišču poti nas skupina slabo opremljenih Italijanov »potegne«, da gremo proti direktni poti (diretissima). Zaradi težav z nogami se Milka obrne nazaj, ostali pa ob disciplini vseh udeležencev in s pomočjo izurjenih brez težav premagamo na videz kar težavno pot. Pot namreč nima nobenih varoval, speljana je elegantno po žlebovih tako, da ne daje nikjer občutka izpostavljenosti, oprijemi pa so odlični. Na vsej poti sta le dve malo zahtevnejši mesti, kjer je potrebno malo intenzivneje poplezati. Ob 9. 45 smo že vsi na vrhu. Ko se namalicamo, poslikamo in krstimo tiste, ki jim je bil do sedaj Triglav najvišji hrib, se odpravimo po »via normale« proti avtobusu. Matevž, Ivan in Franc odidejo po poti vzpona. Pot je speljana po grebenu tako, da je tudi tu mestoma potrebno malo poplezati. Vidimo še tretjo pot, ki pelje še bolj proti vzhodu in je videti najlažja, vendar pa je speljana strmo po melišču in izgleda za navzgor zoprna. To je videti najhitrejši dostop iz izhodišča Prati di Tiva. Na poti navzdol se nas večina povzpne še do planinske kočice na sosednjem grebenu. Tako slabo opremljene planinske kočice v naših hribih zagotovo ni več. Ob 14. uri smo že vsi pri avtobusu, ob 15.30 smo že v kampu. Lojze in Janez sta se v kamp spustila peš. Ker smo bili opozorjeni, da smo bili zjutraj preglasni, uspešni vzpon proslavljamo do 11. ure zvečer primerno potihovo v več skupinah.

26. julij. Ob 9. uri smo že v avtobusu. Najprej si do 11.30 ogledujemo glavno mesto province L'Aquilo, potem pa se odpeljemo na ogled jame Stiffe. Šele tu se Vinko Govekar izda, da obvlada italijanščino in razbremeni Jerco, ki se je trudila s sporazumevanjem. (Da bi v srednji Italiji kakšen Italijan znal kakšen tuj jezik, ni pričakovati.) Po ogledu zanimive jame se vrnemo do L'Aquile in nadaljujemo še naprej do umetnega jezera Campotosto. Čeprav je ob jezeru precej Italijanov, se ne kopajo, ker jim je voda premrzla. Za nas pa je voda prav prijetno osvežilna. Devet se nas je kopalo in osvežilo, smo se pa tudi okrepčali. Ob povratku smo se fotografirali za sponzorje, zvečer pa nas je Anica, ki je godovala, povabila na kozarček.
27. julij. Čeprav smo obljubili lastnikoma kampa, da bomo začeli s pospravljanjem šele ob 7.30, smo imeli v tem času že skoraj vso robo pri avtobusu. Ob 8. uri zapustimo Funivijo in se odpeljemo proti Rimu. Avtobus nas odloži v Vatikanu pred Petrovo cerkvijo. Eno uro smo namenili za ogled Vatikana, vendar je bilo veliko razočaranih, saj so strogi redarji v Petrovo cerkev spustili le »spodobno« oblečene. Večina nas potem odide peš do Koloseja. Med potjo si ogledamo od daleč Castel S. Angelo z mostu na reki Tiber. Nadaljujemo pot do trga Venezia, Palatina in do Koloseja. Najbolj vztrajni nadaljujemo peš do Fontan di Trevi in do Španskih stopnic. Na poti do parkirišča avtobusa hočemo še po bližnjici čez vatikanski hrib. Ker pa je vatikansko ozemlje zaprto, moramo do Garibaldijevega spomenika in nazaj do sv. Petra, zato krepko zamudimo dogovorjeni čas pri avtobusu. Ob 4. uri se odpeljemo proti Pescasseroliju v nacionalnem parku Abruzzi, kamor prispemo ob 20. uri. Utaborimo se na parkirišču ob kampu in ob 10. uri dogovorimo za naslednji dan.
28. julij. Ob 9. uri odidemo z avtobusom in se za eno uro ustavimo v Pescasseroliju. Pot nadaljujemo do parkirišča v Camosciari, ogledamo si 15 minut oddaljene slapove, nato pa gremo v eno uro oddaljeno kočo Belvedere della Liscia (zaprto), med potjo pa si ogledujemo kaskade na potoku Scerlo. Ob 2. uri se odpeljemo do jezera Barrea (umetno jezero), kjer se zopet okrepčamo in skopamo. Domov grede se kratko ustavimo v Pescasseroliju, ob 20. uri pa imamo zbor. Za naslednji dan se razdelimo v 3 skupine.
29. julij. Lojze, Janez, Vinko, Zvone, Zdravko in jaz se ob 5. uri odpravimo peš proti vrhu M. Marsicano (2245 m). Čeprav je v karti pot označena, je na terenu ne najdemo, pa tudi domačini nam bližnje poti ne znajo pokazati. Zato se usmerimo po daljši poti najprej 3 km po cesti, ker nam to pot vsi tolmačijo. Potem ni več težav in pot je kar dobro markirana. Ob 6. uri odide glavna skupina z avtobusom do mesteca Opi in po najkrajšem dostopu na vrh. Skupino vodi Janez, v njej pa so Slavica, Anica, Jože, lojze, Milena, Cita, Jure, Ivan, Andreja, Elčka, Elka, Olga, Milena, Jožica, Mija, Franc, Marija, Ivan, in Olga. Ostali ostanejo v kampu in ta dan porabijo v glavnem za ogled sejma v Pescasseroliju. Z vrha se vračamo v Opi po poti glavne skupine, le Janez odpelje skupino po drugi poti, ki pripelje na cesto 3 km nižje. V skupini so: Anica, Ivan, Elka, Milena, Mija, Franc, Marija, Ivan, Janez in Olga. Ob 16. uri smo že v kampu. Ob 20. uri se v krogu ob petju naše nove himne in ostalih pesmi ob spremljavi Juretove kitare in Janezovih orglic poslavljamo od Apeninov.
30. julij. Ob 7. uri že pospravimo in se odpeljemo proti domu. Ponovno mimo jezera Barrea mimo slikovite Alfedene ob nacionalnem parku Maiella z mnogimi zimsko športnimi centri in 2793 m visokim M. Amaro, mimo Sulmona na avtocesto proti Pescari. Ob 10. uri imamo postanek malo pred odcepom za Teramo. Ob nadaljnji vožnji proti Riminiju se nam še enkrat v daljavi pokaže Gran Sasso, mi pa hitimo mimo Ancone in Pesare in se pri Riminiju odcepimo v San Marino. Od 13. do 17. ure imamo prosto za nakupe. Kampirati smo zadnjo noč nameravali v Ceviji, vendar nam ne uspe, ker je že vse polno turistov. Pot nadaljujemo mimo Ravene do Marina Romea, kjer najdemo prostor. V kampu smo ob 19.30. Zvečer se kopamo v prijetno topli vodi in šele pri jutranjem kopianju ugotovimo, da je tudi pošteno umazana.

31. Julij. Pred 8. uro že odhajamo po turistični cesti mimo delte reke Pad, da se pri Benetkah že zopet vključimo na avtocesto proti Trstu. Nekaj pred 11. uro se še zadnjič ustavimo v Italiji v bližini Gonarsa, da zapravimo italijanski drobiž. Preko meje smo brez zapletov, tako da smo ob 1.20 že na Vrhniki v gostilni Močilnik na kosilu. Že pred 16. uro smo na parkirišču pri Trupeju.

Vinko

CICI TABOR

Planinsko društvo Lisca je v letošnjem letu prvič organiziralo tabor za mlade družine, ki želijo tudi z otroki biti gorniki. Zbralo se je deset družin. Skupaj je tabor štel štirideset udeležencev, z najmlajšima še ne enoletno Ivo in Jerco ter najstarejšo enajstletno Ajdo. Zares pisana družina planinskih družin. Večina staršev smo mladinski vodniki in skoraj vsi smo v preteklosti obiskovali planinske tabore.

Taborili smo šest dni v Podvolovljeku. Obiskovali smo gore, hribe in vzpetine. Bili smo tako na Korošici, Veliki planini, Okrešlju kot v Robanovem kotu, podrobno smo spoznali mirno začarano dolino Podvolovljek.

Starši smo se učili, kako izgleda, če gremo v gore z otroki, kako spoštovati otroški korak, otroški svet gora.

Moramo priznati, da smo bili v dneh pred taborom kar malo skeptični, kako bo prvič spati v šotorih, bodo otroci sploh zaspali, kako jih bomo nahranili ...

A že prve ure druženja so pokazale, da so naše gore, narava, gozd, potok, mravlja, rožice, jok in smeh največja svobodna igralnica, polna novih in novih presenečenj, kjer prav nikoli ni dolgčas.

Tabor smo zaključili veseli v spoznanju, da so gore z otroki še lepše in da se bomo prihodnje leto zagotovo spet videli.

Zapisal:
Jože Prah

TABORI MLADIH PLANINCEV – OD ZAČETNIKA DO VODJE

»Prvič greš v tabor? Ja, potem te bomo pa krstili!« je bil ves vesel starejši prijatelj, ki je bil že izkušen planinec, v tabor je šel namreč že drugič. Seveda sem se vprašal, kakšne vrste krst naj bi bil to. Ali me bodo polivali z vodo tako kot mlajšega bratranca v cerkvi lepo oblečen gospod ali pa bo to mazanje z zobno pasto? Ne eno ne drugo. »Tepen boš! Pa ne samo takrat, ko boš prvič na Triglavu, temveč tudi, ko boš prvič spal v šotoru in spalni vreči, pa še kaj se bo našlo,« mi je z veseljem hitel razlagati prijatelj. Sedaj se sprašujem, zakaj sem ga imel sploh za prijatelja, ko pa mi je obljubljal same 'batine'. »Mama, jaz ne grem v tabor!!« sem pritekel v hišo. »Tam me bodo samo topli, mi je prijatelj vse povedal.« In so me odjavili. Kdaj je že bilo to, katerega leta? 1982. Ja, dobrih 16 let nazaj. V tabor sem pa vseeno šel in to po zaslugi tedanjega vodje, ki me je slab teden prej prepričal in dal besedo, da me ne bodo topli.

No, tako se je začela moja planinska kariera in od takrat mi je ostala v spominu severna triglavska stena kot nekaj veličastnega, nedostopnega. Kot osemletni fantič sem razmišljal, kaj bo, če se vse to poruši na naše šotore. Gotovo samo šotor ne bo dovolj, joj, ko bi imel vsaj še čelado. Pa se ni zgodilo nič, Stena je še kar tam, taka, kot je bila in bo še tisoče let. No, tabori so se vrstili še kar naprej po različnih dolinah, ob različnih potokih in celo jezerih. Z leti pa so v mladinskem odseku potuhtali, da bi pa morda bil zrel za vodniški tečaj. Prav, sem si dejal sam pri sebi, pa poizkusimo še to, kako je voditi in biti odgovoren za ostale, ki ti zaupajo in pričakujejo, da vse veš, tudi to, kako je ime sosedovemu psu, mački ali pa celo papagaju. Boris, Jelko, Damjana so imena, ki so mi najbolj ostala v spominu po opravljenem tečaju v Bavščici. Predvsem Boris, od katerega sem se največ naučil, pa čeprav smo bili skupaj le deset dni. Pomenil mi je vzor planinca, gornika in nasploh človeka, ki pozna gore in zna živeti z njimi. Žal se je njegova življenjska črta končala, ko je hotel biti in postati še boljši.

Novopečeni mladinski vodnik so mi rekli, ko sem prvič prevzel skupino v taboru. Zagnan, motiviran, v skrbeh za udeležence in v skrbeh, kaj bodo rekli starejši vodniki o mojem delu. Nič niso rekli. »Še dobro, da imamo mlajše, bodo oni pogledali še malo na mojo skupino,« so si verjetno mislili. Preteklo je deset let in že sem bil vodnik, star 18 let, in ljudje so mi zaupali, da jih peljem v gore. Super, kajne? Vraga je bilo super, toda do tega spoznanja sem prišel šele sedaj, ko imam malo več izkušenj in ko gore gledam malo drugače, ne samo kot poligon za sproščanje energije in tekmovališče, kdo bo prej na vrhu in nazaj v dolini. Ni minilo mnogo taborov, ko so si drznili pomisliti, da potrebujejo novega vodjo tabora. »Jože, mislim, da bi bil ti kar pravi,« so mi rekli in sem sprejel, nevedoč, koliko dela in organizacije je potrebno za to. In rezultat? Tabor je bil, celo uspešen so rekli, vendar večjega razočaranja še v mojem do tedanjem življenju nisem doživel. Pri 22 letih so mi zaupali vodstvo, sicer sem imel pomoč, toda biti glaven tudi do deset let starejšim in tudi vsem svojim vrstnikom, to je utopija. Če poslušáš starejše in upošteváš njihova navodila, ti zamerijo vrstniki, če se postaviš na stran vrstnikov in hočeš vpeljati nove ideje, te grdo gledajo starejši. Sedaj lahko rečem, da sem bil kot figura, ki so jo prestavljali, kakor so hoteli. Ja, velika izkušnja je bila to in takrat sem si rekel, da vodja tabora ne bom več. Ne vem, ali je to dobro ali slabo, vendar sem to svojo obljubo prelomil in po dvoletnem premoru še enkrat sprejel vodenje; Jezersko 1997 – po moji oceni eden boljših taborov, in Podvolovljek 1998, lanski tabor mladih planincev. Da pa ne bo slišati, da sem v hribih doživljal samo neprijetne stvari, naj napišem splošno resnico: ljudje si slabe in neprijetne dogodke veliko bolj zapomnimo kot lepe. Nikoli pa ne bom pozabil veselih večerov ob tabornem ognju, prvih simpatij, ljubezni in sramežljivih poljubov, pa čeprav samo ob igranju tradicionalne igrice »rim-žim-žim«, ter zgodnjih jutranjih vstajanj, ki so bila poplačana s čudovitimi jutri v gorah, ko ti je jutranje sonce zaslepilo oči in počasi prebujalo spečo naravo. Tudi to je razlog, zakaj sem rad v gorah, pa ne samo v gorah, ampak nasploh v naravi.

Ker pa mi je bila dana naloga, da napišem še nekaj o zadnjem taboru, je tu še nekaj misli o 26. zapovrstjo organiziranem taboru mladih planincev PD Licsa. Tabor je potekal po v naprej določenem programu, ki je bil v celoti izpeljan. Namen tabora je bil seznaniti udeležence z varno hojo v gore, s krajem, v katerem so taborili; skušali smo obiskati čim več etnoloških, zgodovinskih in geoloških znamenitosti.

Za začetek nekaj o tabornem prostoru. Podvolovljek. Kje pa je to? Vprašanje, ki je sledilo, ko smo povedali, kje bo tabor, ki bi moral biti v Bohinju. Odgovor: »Ja, to je pa v Logarski dolini.« Joj, kako napačno! Razlika je očitna že v kilometrih, kaj šele v sami podobi Logarske doline in Podvolovljeka. Logarska dolina z vseh strani zaprta z visokimi prepadnimi stenami Kamniško – Savinjskih gora, le ozek prehod, ki ga je izdolbla Savinja, vodi v to lepo dolino; Podvolovljek pa je obdan z gozdom poraslimi hribi, bolj je naseljen in kljub temu da so pristopi na najvišje vrhove Kamniško – Savinjskih Alp lažji in krajši, ne tako obljuden kot njegova bolj znana sosedka. Lep travnik, čist potok, lepo vreme, prijazni in ustrežljivi

domačini, odsotnost hrupa avtomobilov, dobra družba in še marsikaj bi se našlo, vse to je krasilo letošnji že 26. tabor mladih planincev MO PD Lisca Sevnica.

Letos smo se odločili za izvedbo dvodnevne ture, za katero upam, da je dosegla svoj namen, to je doživeti in odnesti v dolino lep spomin na večer in noč višje v gorah ter v planinski koči. Kaj vse smo osvojili? Velika Planina, Veliki Rogarec, Lepenatka, Raduha in Snežna jama, Korošica, Ojstrica, Kamniško sedlo, tisti bolj kondicijsko pripravljene pa še Planjavo in Tursko goro. Prehodili smo torej skoraj cel vzhodni del Kamniško – Savinjskih Alp. Ja, kar veliko smo prehodili, pa smo kljub temu tudi v taboru ob prostih dnevih preživeli veliko prijetnih trenutkov. Obiskali so nas starši, ki so se zopet izkazali z darili (pecivo, sokovi ...) in ob družabnih igrah spustili na plan tudi svojo dobro voljo, duhovitost, ob nogometu pa borbenost in nepopustljivost. Starši, če vas je kdaj ob obisku prijelo, da bi tudi vi kdaj osvojili kakšen vrh in se odklopili od vsakdanjih stvari, vabljeni, saj veste, kje nas najdete.

Na koncu pa morda še nekaj besed o delu članov MO v taboru. Res je lepo videti, kako se vsi vodniki trudijo za svojo skupino in na turah pokažejo vse svoje znanje, da bi se udeleženci kar najbolje počutili, pa vendar je v samem taboru marsikdaj prišlo do razhajanj in nekaterih skrajno neodgovornih potez. Na tem mestu ne bi omenjal le-teh, kajti mislim, da to ne sodi v poročilo, temveč na sestanek MO. Menim pa, da je prav, da to omenim, kajti tabor nista samo hoja v hribe in prepevanje pesmi ob tabornem ognju, temveč je tudi desetdnevno podrejanje skupnim interesom ekipe, v katero sodijo vsi udeleženci in vodstvo. Opazil sem namreč, da je bilo včasih preveč samoiniciativnih dejanj vodnikov, kar je potegnilo za seboj tudi nekatere starejše udeležence. Del krivde lahko sprejemem nase, mogoče zaradi premalo avtoritativnega dela, del krivde pa je drugje, morda v tem, da vzamemo vso stvar premalo resno in preveč počitniško.

Upam, da se bo delo v MO nadaljevalo v tej smeri, namreč, zainteresirati in navdušiti čim več mladih za hojo v gore in za naravo. Za to imamo osnovni pogoj - dovolj mladih članov MO, ki bodo ob pravilni pomoči starejših nadaljevali delo in tradicijo ne samo MO, temveč tudi celotnega PD Lisca Sevnica.

Osnovnošolci in osnovnošolke, srednješolec, Džovanike, pripravniki in pripravnica hvala za potrpežljivost do vodstva tabora, ostalemu vodstvu pa hvala za sodelovanje in morda še kdaj.

Za konec pa še en planinski pozdrav in vabilo za naslednje leto od vodje tabora.

Jože Pinoza

“Smo šli in tudi prišli”

(poročilo s tabora Mladinskega odseka)

Čeprav so vsi, ki smo jih srečali na poti, ugotavljali, da smo malo čudni, če že ne povsem nori, smo tabor speljali po programu, pri tem pa smo se celo zabavali.

No, pa lepo po vrsti. V četrtek zjutraj smo se Katarina, Robi, Luka, Jože in jst, vsi zaspani, vkrcali na vlak in se polni pričakovanj odpeljali do Rakeka. Tam sta nas pričakala dva mlada jamarja, člana Jamarskega kluba Rakek. Po obvezni kavi smo se skupaj peš odpravili do Rakovega Škocjana, kjer smo bili dogovorjeni za ogled Zelških jam. Vendar pa to ni bilo vse. Pred ogledom jam smo v dveurnem ogledu Rakovega Škocjana podrobno spoznali vse nadzemne naravne znamenitosti in posebnosti tega območja. Najbolj so nam ostali v spominu "kOOOOmarji".

Ogled Zelških jam je bil prava podzemna avantura. Opremljeni s čeladami in karbidovkami smo se skozi majhno luknjo v skali spustili v podzemlje. Pričakovali smo, da bomo hodili skupaj od dvorane do dvorane, vodnik pa nam bo spotoma kazal zanimive kapniške tvorbe. Zgodilo pa se je ravno obratno. Vodnika sta hodila zadaj, mi pa smo morali iskati pot. Jama je v bistvu sistem rovov, prehodi pa so včasih tako ozki, da se je treba plaziti po trebuhu ali pa kaj malega poplezati. Sestavljena je iz vodnega in blatnega dela. Ker smo bili obuti v gojzarje, te pa smo potrebovali še cel teden, smo se v vodnem delu kaj kmalu obrnili in se odpravili v blatni del jame.

Že ime blatni rov nekaj pove, pa vendar si je težko predstavljati, kako blatni smo bili, ko smo prišli ven. Počutil sem se, kot da sem v blatnem Gardalandu. Noro, obljudim, da pridemo spet.

Po umivanju, pivu in jamarski debati nas je prijazni gostitelj Bogdan odpeljal do Leskove doline pod Snežnikom, kjer smo prespali.

Drugi dan je bil namenjen osvojitvi Snežnika. Pot se je vlekla okoli in okoli Snežnika in po dobrih štirih urah smo le prilezli na vrh. Razgled je bil. Videli smo celo Lisco, ali pa se nam je samo zdelo, da jo vidimo. Pa morje. Kvarnerski zaliv in Tržaški, kamor smo bili namenjeni. "Daleč je še, a mi bomo zmogli," smo si prigovarjali.

Sledil je spust do Sviščakov in zaslužena hladna pijača, a slaba tolažba, saj smo bili šele na polovici predvidene poti. "Ilirska Bistrica 21km," je pisalo na tabli. Štiri ure makadama.

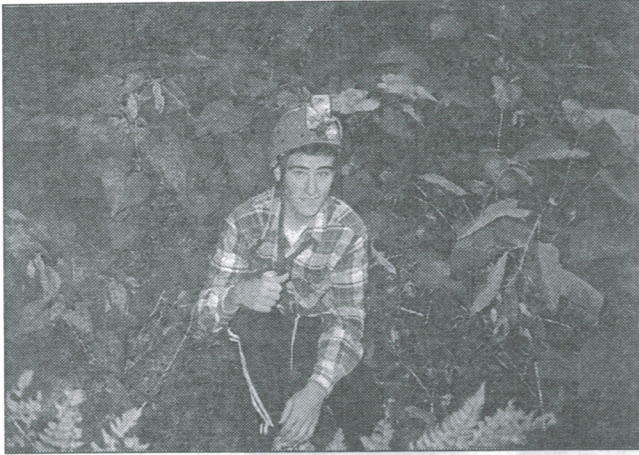
"Oprostite! Khm, khmm! Gospod, a obstaja kakšna možnost, da bi nas kdo zapeljal do Ilirske?«

In je bila. Cestno podjetje ima kombi in ta ima ravno dovolj sedežev za vse nas.

Ura je tri in že smo v piceriji. Sledi spanje v parku in popoldanska kava. Ob sedmih se odpravimo na lov za prostorčkom pod luno. Kamor seže pogled, industrijska cona.

Potem pa se Jože spomni: "Kaj pa, če bi hodili do teme in spali nekje sredi Brkinov?" Pa smo šli. Cilj: Akumulacija Klivnik. Če naš med potjo ne bi pobrala dva domačina in nas odpeljala do Klivnika, nam ne bi uspelo. Šotore smo postavili že pred temo. Sledilo je kopanje. Prav pošteno smo ga že potrebovali.

Tretji dan smo dobili obiske z avtom, zato smo vročino večinoma prebili v senci. Popoldne smo se odpravili v vas Markovščina in do bližnje jame Dimnice. Spet smo se prelevili v jamarje in se v polni jamarski opremi ob robu velikega in globokega brezna spustili vanjo. Jama je urejena za turistične ogledne že od začetka stoletja, mi pa smo si poleg turističnega dela ogledali tudi drugi del jame, kjer je potrebno malce več spretnosti.

Po ogledu smo zunaj ugotovili, da nam postaja lazenje po jamah vedno bolj všeč. Ogromni kapniški stebri so nas napolnili s čudovitimi vtisi in veliko dobre volje. Večer smo preživeli v bližnjem bifeju, v bližini katerega smo tudi prespali.

Načrt za nedeljo: Slavnik, od tam pa do kraškega roba in po njem do Črnega kala. Že ko smo lezli na Slavnik, smo začutili spremembo klime. V tistih dveh urah smo se počeno spotili. Na vrhu razgled, malica in zdravljenje posledic dobre volje od prejšnjega večera. Sledil je spust v dolino do vasi Podgorje, kjer smo si privoščili nekajurno siesto.

Po obilnem divjačinskem golažu smo se okoli štirih odpravili do kraškega roba. Vmes se še enkrat izgubimo in si od zunaj ogledamo lepo cerkvico Marije Snežne. Na robu se nam odpre čudovit razgled na Istro, Koprski zaliv in Tržaško pristanišče. Še en dan do morja. Do Črnega kala smo prišli že po temi. Ker nam je že na Slavniku zmanjkalo kruha, pa tudi voda nam je pošla, nismo postavili šotorov na črnokalski steni, ampak smo se odpravili v vas in v lokal ob cesti. Tam smo se počeno in drago okrepčali ter se po razmisleku odločili, da naslednji dan izpustimo osvajanje Socerba. Okoli enajstih smo se po trdi temi odpravili po cesti v vasico Osp. Nekje vmes smo se kar brez postavljanja šotorov poglobili in zaspali, kolikor so nam pač pustile nadležne mravlje. Bil je res naporen dan.

Jutro. Morje, prihajamo. Po transverzali najprej na Tinjan. Madona smo švicali! Prekleta Primorska, kaj nam je tega treba bilo. S Tinjana po asfaltni cesti do Škofij. Bolele so nas noge. Kavica in nabava kruha. Še dobro uro in na morju bomo. Pa smo hodili in švicali in preklinjali.

Ankaran. Morje. Kje je kamp? Spet smo hodili in poželjivo gledali morje in turistke na plaži. Zadnji del poti smo hodili po plaži in ljudem, ki so nas videli, ni bilo nič jasno. Končno kamp in bife na plaži. Hladno pivo, pol litra ore s kislino in "dej še eno rundo". To je bil repertoar za naslednjo uro in pol. Tudi kopat se nam ni dalo. Sledilo je postavljanje šotorov in obvezno umivanje, saj nismo hoteli, da bi v morju slučajno prišlo do kakšne ekološke katastrofe.

Ob treh pa poslastica. Katarinin stric je šef pomorske policije. Yes! Gremo se pelat! Vsi beli in čudni sedimo na pomolu in čakamo. Pa pride policijski gliser in pet turistov se vkrca na krov. Že se peljemo, pravilneje: drvimo. Najprej do naše meje pri Trstu, pa do Izole in nazaj do Valdoltre. Trajalo je 20 min in bilo je čudovito. Ko smo izstopili, so ljudje kar okameneli. Policijski čoln, izstopi pa pet turistov s pokonci stoječimi lasmi.

Nadaljevanje popoldneva smo preživeli na plaži, nekateri predvsem v bifeju. Za večerjo je Luka naredil svojo specialiteto, "ultra pekoč sataroš". Poplaknili smo ga z jagermaistrom.

Drugi dan morja je še utrdil moje prepričanje, da planinci pač ne sodijo na morje, ker se tam neznansko dolgočasijo. Ker smo bili navajeni zgodaj vstajati, smo si omislili jutranje kohanje ob sedmih in kavico v Koprju. Zapustila nas je tudi Katarina. Popoldne smo se po čudoviti pici le spravili na plažo.

Zadnji dan. Še zadnje kohanje in pivo na plaži. Avtobus do Koprja in vlak do Sevnice. Kako čudovito je bilo spati na vlaku.

Nam ni žal, da smo šli! Pa vam?

Tomo Hohkraut

Poročilo kluba za varstvo okolja

Že nekaj let se pritožujemo planinci, ki delamo na področju varstva okolja, da planinska zveza ne naredi nič v podporo te društvene dejavnosti pri društvih na terenu.

Pri PZS bi morala delovati Komisija za varstvo gorske narave, vendar komisija ni delala. Predsednik komisije, sicer priznan strokovnjak za to področje, je ogromno napravil za samo PZS kot krovno organizacijo in za uveljavljanje varstva okolja na nekaterih visoko strokovnih področjih. Kljub temu pa smo bili mnenja, da bo planinska organizacija dosegla vidnejši napredek, če se v dejavnost vključijo tudi društva. Zlasti organizirano delo na izobraževanju in pa aktivnosti Gorske straže so s prenehanjem dela komisije pri PZS v upadanju.

V letu 1998 je bila komisija za varstvo okolja ponovno imenovana, predsedstvo pa je prevzel mlad strokovnjak s terena, zato iskreno upamo, da bo dejavnost varstva okolja v društvih ponovno zaživela.

Nova komisija pri PZS si je zadala program dela.

- Izobraževanje javnosti (pisanje člankov in predavanja)
- Zmanjševanje vpliva človeka na ogrožene živalske in rastlinske vrste (ustaviti označevanje novih poti, preprečevati hojo po neoznačenih bližnjicah, omejevanje prometa v gorah)
- Vgraditi varstvo okolja v večji meri kot do sedaj v vse obstoječe dejavnosti PZS
- Poenotenje in posodobitev »Gorske straže«
- vzpostaviti naravovarstveni »standard« v planinskih postojankah (vračanje k skromnosti in preprostosti)

Planinci se bomo zavzemali za širitev zavarovanih območij.

Vsi obiskovalci gorskega sveta smo odgovorni za razmere v gorskem svetu in naša dolžnost je preprečevati škodljive posledice.

Predlagam, da tudi naše društvo potrdi ta planska izhodišča in da eno od sej upravnega odbora posveti tej problematiki.

Vinko

POROČILO O DELU MARKACISTOV V LETU 1998

Ker smo v letu 1996 in 1997 večina naših poti obnovili, smo v letu 1998 po večini vzdrževali naše sedanje poti. Dne 4.2.1998 smo Jože, Vinko, Zvone in jaz s Polja proti Lisci posekali grmovje in robido pod cerkvijo Sv. Jošta, preostalo planjavo pod cerkvijo so pospravili sam vaščani. Od Sv. Jošta do Lisce smo po potrebi strigli veje. V letu 1998 smo imeli v planu, da bomo opremili vsaj glavna križišča s smernimi Telekom tablami, toda zaradi spremembe velikosti so nam zavrnilo že naročene table in poslali obrazložitev, do bodo prišle večje, kot so prvotno načrtovali, ker so v naših visokogorjih premalo vidne. Zaželjeno pa je, da bi bile vse table enako velike, to je 43 x 12,5 + 43 x 17,5 cm. Na tej tabli naj bi bilo enotno označeno zahtevnost, kraj, kamor usmerja, čas hoje, nadmorska višina, kjer tabla stoji, in PD, ki jo oskrbuje.

V planu smo imeli tudi kovinske žige za našo sevniško planinsko pot, a tega nismo mogli realizirati zaradi premajhnih finančnih sredstev, saj en žig stane od 10.000 do 15.000 sit, mi pa bi jih potrebovali 37.

Zato smo se odločili na sestanku UO 27.3., da se počaka, ker je to prevelik strošek.

Na novo je bila zmarkirana nova radeška pešpot, ki se je priključila na našo planinsko pot na Leskovcu. Jože, Ivan Oblak ml in jaz smo zmarkirali naš del poti iz Leskovca preko Osredka do Kladja, naprej preko Jatne od Svibnega in od Radeč pa so zmarkirali člani PD Radeče, dogovorjeno pa je bilo, da to pot vzdržuje PD Radeče.

26.6. sva šla z Vinkom in izmerila nadmorsko višino na glavnih križiščih, kjer naj bi stale nove smerne Telekom table, tako da imamo pripravljene podatke.

12.7. sva šla z Janjo s Planine preko Praprotnega Rudenika, Njivic od Ješevca; pregledala sva pot in popravljala markacije.

Janez Zajc

NAŠE PLANINSKO ZAVETIŠČE

Uspeli smo! Zavetišče je dobilo novo streho in lepši zunanji videz.

Po skrbnih pripravah in možnih prostih koncih tedna smo se odločili in v dneh 4., 5., 6. september zamenjali streho na Zavetišču.

Strokovno izvedbo smo zaupali gradbenemu podjetju Toneta Dolničarja iz Boštanja. Odzivi članov za pomoč pri delu so bili izjemni. Od začetka pripravljanih del 2.9.1998 pa do obijanja zatrefov 23.11.1998 nas je sodelovalo 39 planincev in opravili smo 836 ur prostovoljnega dela. Imena in ure so zapisane v gradbenem dnevniku. Površino strehe smo povečali, tako da smo nadkrili vhodno ploščad spredaj in na zadnji strani objekta pridobili prostor za skladiščenje težje taborne opreme in drvarnico.

Sama streha je izdelana po sodobnih standardih. Celotno ostrešje smo podsekali, na deske položili ustrezno folijo in vse skupaj pokrili z betonskimi strešniki.

Pri pripravi desk za obijanje smo izločevali kakovostnejše deske in iz njih dali delati obloge, ki jih bomo uporabili za obijanje drvarnice in skladišča.

Material za streho - razen lesa je plačala Športna zveza Sevnica. Društvo pa je v lanskem letu vložilo v zavetišče 133.368 sit. Od tega znaša 16.200 zavarovanje objekta, ostalo pa so stroški pri obnovi strehe. Komunalni prispevek, vodo in elektriko plačuje Športna zveza Sevnica kot lastnica objekta.

Z zadovoljstvom in hvaležnostjo pa zapisujem imena sponzorjev in dobrotnikov, ki so nas pri našem delu na strehi podprli.

To so: Športna zveza Sevnica, Gostinsko podjetje Sevnica, Dom počitka Impoljca, Kruhek Sevnica, Mesnica Mica, Klet Krško, Mercator Sevnica, KS Sevnica, Kopitarna, Tanin, GG Brežice, Korenina Sevnica, Revinšek Janko, Ocvirk Pavle, Lisec Andrej, Vovk Stane, Žaga Žnidršič. Še enkrat HVALA !

Tudi sicer je bilo v Zavetišču vedno živahno. Srečanja ob sredah, ko so od 17.00 do 18.00 naše uradne ure, so vse številčnejše. V zimskem času smo jih popestrili s številnimi diapozitivi naših izletov in potovanj.

Od novega leta pa je v Zavetišču tudi telefon (40 171), saj smo radijsko centralo prenesli z Lisce v Zavetišče.

S Športno zvezo Sevnica je bila pred kratkim podpisana pogodba o petnajstletnem najemu Zavetišča.

V letošnjem letu bo še kar nekaj dela, da bo Zavetišče dobilo končno podobo. Ograjo pri vhodu sem že napravil. Ko bo topleje, pa bo treba končati skladišče in drvarnico. Še enkrat bo potrebno premazati vse lesene obloge in vidne dele ostrešja. Tudi okolica Zavetišča prosi, da se ji posvetimo.

Ne bomo je razočarali.

Gospodar zavetišča:
Lojze Anzelc

NAŠ PRVI IZLET ČEZ MEJO

Zapisano po spominu

Leta 1966 je naše društvo prvič organiziralo pohod v tuje gore. Namenili smo se v kar tri države: Avstrijo, Švico in Italijo. Za prvič je bil to kar velik zalogaj.

Tako smo po daljših pripravah koncem julija odšli na pot. Izlet je vodil Vinko Šeško, tehnično pa ga je vodila gospa Marica Kostanjšek iz Maribora. Naš cilj je bil Grossglockner v Avstriji, Pie Palep v Švici in Tri Cine v Italiji. Potovali smo s šolskim avtobusom, ki ga je vozil sedaj že pokojni Drago Božič. Želel bi opisati nekatera doživetja v tem desetdnevnem potovanju.

Potovali smo preko Krškega, kjer so se nam pridružili planinci iz Krškega (Lavor turisti). Imeli smo že prvi »gumidefekt«. Lepo se je začelo. Vendar je nadaljnje potovanje potekalo v redu in smo srečno prispeli v Heiligenblut. Tu pa je začelo močno snežiti, tako da smo s težavo prispeli že v mraku na Franz Josef Höhe. Nekaj jih je ostalo v avtobusu, večina pa smo odšli še do uro oddaljene planinske postojanke Hofmanshüte, kjer smo prenočili. Tu je bilo kar prijetno, planinci iz raznih držav Evrope so imeli zaključek nekega tečaja in smo se spoznali z njimi.

Ponoči je snežilo, tako da je bil vzpon na Grossglockner nemogoč. Da pa planincem dan ne bi bil neizkoriščen, smo se podali na drugo stran do Obervalderhüte.

Zvečer smo zopet prespali v Hofmanshüte. Zjutraj smo šli takoj do avtobusa, vendar se nismo mogli odpeljati, dokler niso splužili ceste. Po dolini je šlo brez zapletov in v mraku smo prispeli v Pontresino v Švico. Tu smo hitro postavili šotore in tudi kmalu utrujeni zaspali.

Drugo jutro smo se z žičnico povzpeli do doma na Diavolezo. Od tu dalje je pa delovala pešadija. Povzpeli smo se nekako na 3000 m. Tu se je začel naskok na najvišji vrh Pic Paly - 3912 m. Odšli so najbolj sposobni in korajžni. Andreja, Vinko, Lojze, Ivan, Vojko, Stane, Mici in Jože so ga srečno osvojili. Mi, ki smo ostali, bilo nas je kakih deset, pa smo občudovali okolico, ki je bila res enkratna. Seveda smo si malo "privezali dušo". Med tem je prišel na vrh starejši planinec in nas iz primerne razdalje opazoval in poslušal naše čebljanje, ki ga ni razumel. Po planinski navadi smo tudi njemu ponudili šilce, ki ga je z veseljem použil. Čudil se je, ko je izvedel, da smo iz Jugoslavije. Začel se je zanimiv pogovor. Skupaj smo odšli do planinskega doma, kjer nas je vse povabil na pijačo in jo tudi plačal. Menim, da je bilo šilce žganja dobro vnovčeno. Zvečer smo malo proslavili uspeh naših junakov in kmalu odšli k počitku.

Zjutraj smo pospravili tabor in se napotili proti Italiji. Naša vodička se je odločila, da gremo po bližnjici na manjši mejni prehod. Na začetku je bil znak dovoljene višine in širine vozila. To nas ni motilo. Cesta je bila lepa in dovolj široka. Po prihodu na mejni prehod pa so nas obmejni organi čudno gledali, češ da je avtobus preširok za to cesto. Šofer se je nekaj časa pogajal, pa ni nič pomagalo. Prinesli so merilni trak, zmerili avtobus in ugotovili, da je za to cesto 5 cm preširok. Švicarska natančnost! Sledilo je zbiranje denarja, kolikor ga je še ostalo, da smo lahko plačali kazen, in smeli smo zapustiti prijetno deželo.

Prispeli smo v prijazno italijansko mesto Edolo. Zaželeli smo si kaj tekočega in kmalu našli primeren lokal, da smo si potešili žejo in nabavili "kjantarce" za na pot. Nekateri so nabavili pralni prašek in šele v Trstu ugotovili, da je tam veliko cenejši.

Nadaljevali smo pot do Misurine. Tu smo v prijaznem gostišču Albergp Primavera prenočili. Zjutraj smo se povzpeli do vznožja Tricin. Tu smo se ustavili v planinskem domu Rifudzio Avronco, kjer smo zajtrkovali. Ivan, ki je bil najhitrejši, je odšel po svojih poteh. Ostali pa smo si ogledovali lepote pokrajine in opazovali plezalce v skalah in poslušali klice in zabijanje klinov.

Okoli poldneva smo se obrnili zopet v dolino. Mimogrede sem se oglašil še v koči na kozarček. Bil je poln planincev raznih narodnosti. Natararica me je spoznala in me vprašala, če je kdo od naše skupine pozabil denarnico. Prinesla mi je pokazat legitimacijo. Bila je Ivanova. Vprašala je, če jo lahko odnesem. Moral sem napisati potrdilo in dati procenete. Vendar sem bil vesel, da se je dobro izteklo. Vrnili smo se v tabor. Ivan je bil že pred nami. Vse je bilo žalostno. Ivan je šele v taboru ugotovil, da denarnice ni pustil v nahrbtniku, pač pa jo je pozabil v planinskem domu zraven vpisne knjige. Hotel je ponovno v hrib. Nepopisno je bil vesel, ko sem mu izročil denarnico. Kmalu se je v taboru pojavila tudi "Kjantarca".

Naš izlet se je bližal koncu, zato smo pospravili tabor in se odpeljali proti domovini. Ob mraku smo na vrtu prijazne gostilne še zadnjič postavili tabor. Seveda smo se pred spanjem v gostilni malo okrepčali. Ko je gostilničar slišal slovensko govorico, je bil zelo vesel. Tudi sam je znal nekaj slovenskih besed, med vojno je bil namreč italijanski vojak na Dolenjskem. Ko smo mu zapeli zaželjeno pesem "Dekle je po vodo šla", je prinesel vina in nastal je prav prijeten večer.

Zjutraj smo na hitro pospravili tabor in se odpeljali do Trsta. Tu so sledili še zadnji obvezni nakupi, v večernih urah pa smo srečno prispeli domov. Vseh 25 udeležencev.

Lahko trdim, da je izlet uspel zlasti pod dobrim vodstvom Vinka Šeška.

Vsem mladim planincem, ki sedaj ohranjajo to naše začeto tradicijo, želim veliko zadovoljstva v gorah.

Tine Klemenčič

Preventiva v PD Lisca za manj nesreč v gorah

S »ta pravo« gorniško sezono se poveča število nesreč v gorah, hribih. Vse preveč jih je in bojimo se ponovitve zadnjih črnih let.

Planinsko društvo Lisca ni imuno na ta problem. Preventivno izobraževanje varnega gibanja v gorah v letnih razmerah smo izvedli konec pomladi na Lisci. Udeležilo se ga je skoraj štirideset članov društva. Vodila sta ga dolgoletni načelnik Gorske reševalne službe Danilo Škerbinek in Jože Radej. Podobno izobraževanje načrtujemo za jesen, in sicer za zimske razmere v Avstriji.

Najpomembnejši pa so vodeni izleti in planinski tabori z usposobljenimi vodniki. Tako v našem društvu organiziramo vsak torek, četrtek in zadnjo soboto v mesecu planinski izlet, organiziramo pa tudi celo vrsto taborov.

Zlasti pa so pomembne informacije, v ta namen se je možno posvetovati o gorniškem udejstvovanju vsako sredo popoldne v Zavetišču pod Svetim Rokom. Zainteresirani si lahko sposodijo planinske karte, vodnike, tudi razno gorniško opremo, od čelade do prve pomoči in mobilnega telefona, ki nam ob neljubem dogodku lahko veliko pomaga.

V okviru Športne zveze Sevnica delujemo informativno še na Radiu Sevnica, pripravljamo pa se tudi na vstop na Internet.

Menim, da je kar veliko dejavnosti, ki terjajo od Upravnega odbora in Kluba vodnikov ter Mladinskega odseka veliko časa, in dokaj hitro se nam zastavlja vprašanje učinka.

Ugotavljamo, da se vseh vodenih izletov, izobraževanj itd. poslužujejo več ali manj isti ljudje. Pogosto se sprašujemo, zakaj tako slab odziv.

Naj omenim še dogodek, ki sem ga pred časom doživel na Luknji. Srečam tri izletnike, ki me sprašujejo, kje je Triglav in če je kakšna lažja pot iz Luknje v Vrata, od koder so prišli. Njihova oprema - trije fotoaparati in kamera. Komentar ni potreben.

Vse prevečkrat so resnične teze, ki jih je podal Danilo; da se pri mnogih obiskovalcih gora pogreša jasnejša slika in bolj prizadeven odnos do lastne varnosti. Ali rečeno drugače z mislimi Vinka Šeška, da je gorništvo način življenja na vsakem koraku, kar pomeni, da moramo znati čim več subjektivnih nevarnosti profesionalno premagati, objektivne pa dovolj hitro zaznati in se šolano pravilno odzvati.

Jože Prah

Predlog, kako bi se vozili ceneje in okolju prijazno v hribe.

Eno od priporočil Komisije za varstvo okolja pri PZS je, da bi obiskovalci gora namesto individualnega avtomobilskega prevoza uporabljali javne prevoze.

V našem društvu to po zadnjih ukinitvah vlakov skoraj nimamo možnosti javnih prevozov, saj avtobusnih povezav že prej ni bilo.

Rešitev bi bila v organiziranju avtobusnih izletov, vendar je zelo težko zbrati 50 planincev za neko določeno turo. Pa tudi organizacija takih množičnih izletov ni v skladu s priporočili novih usmeritev pri PZS.

Dogovori, ki smo jih imeli pred leti s sosednjimi društvi Videm in Brežice o skupnih avtobusnih prevozi, se nekako niso obnesli.

Zelo zanimiv pa se mi zdi predlog iz zloženke GORNIŠTVO, PROMET IN VARSTVO OKOLJA: »Planinska društva morajo večjo skrb nameniti organizaciji izletov. Zanimiva in posnemanja vredna je praksa nekaterih tujih društev, ki organizirajo avtobusne prevoze za svoje člane, predvsem v predele, ki so slabo dostopni z javnimi sredstvi. Ne gre za klasično

organizacijo izleta, ampak gornike samo dostavijo na izhodišče, od tam pa ti po lastni izbiri (lahko tudi pod vodstvom vodnika) nadaljujejo vzpon. Konec dneva jih nato avtobus pobere na dogovorjenih mestih.«

Predlagam, da od marca do novembra enkrat mesečno organiziramo avtobusni prevoz do dogovorjenih izhodišč v naših hribih. Vodniki v okviru kluba vodnikov organizirajo manjše skupine na različne cilje glede na lastne interese in glede na interese skupin. Na prevoz z avtobusom bi se lahko prijavile tudi manjše skupine ali družine, ki si želijo individualnih izletov. Tako bi se lahko z istim avtobusom peljali planinci različnih potreb in želja, vse bi bilo podrejeno individualnim željam članov. Naprej dogovorjeni bi bili le časi odhoda, postanki na posameznih izhodiščih in časi postanka na dogovorjenih mestih ob vračanju. Tak način prevoza naj bi bil tudi deležen denarne podpore društva. Društvo bi lahko posebej vzpodbujalo stalne pohodnike s posebnimi popusti za celoletno naročilo. Tistemu, ki se je udeležil vseh izletov, plača zadnji izlet društvo itd.

Če bi tak način prevozov uspel, bi kasneje lahko uvedli stalne avtobusne proge ob vikendih in praznikih. Spomnimo se, da so nam pred leti že uspevali smučarski avtobusi in celo posebni vlak iz Sevnice.

Vinko

CENIK ZA UPORABO JURKOVE KOČE ZA LETO 1999:

1. Cena prenočišča	z rjuhami v SIT	brez rjuh v SIT
a) člani PD s plačano članarino	1.500,00	1.000,00
b) člani PD Lisca Sevnica	1.000,00	600,00
c) otroci, člani PD s plačano članarino	1.000,00	700,00
d) otroci, člani PD Lisca Sevnica	750,00	400,00
e) otroci, nečlani PD	1.500,00	1.000,00
f) odrasli, nečlani PD	1.800,00	1.000,00
g) tuji državljani	2.500,00	

2. Dnevni prostor za približno 20 ljudi z inventarjem, ogrevanjem in razsvetljavo:
250,00 SIT/osebo; oziroma najmanj 5.000,00 SIT/dan.

3. Uporaba kuhinje z inventarjem in možnostjo priprave hrane: 2.500,00 SIT/dan.

4. Uporaba kopalnice (tuša): 2.000,00 SIT/dan

V zgoraj navedene cene ni vključena turistična taksa.

Gospodar:
Vinko Govekar

**PREGLED PRIHODKOV IN ODHODKOV
PD LISCA SEVNICA V LETU 1998**

PRIHODKI	Leto 1998	Plan za l. 1999
1 Članarina	476.975,00	400.000,00
2 Prihodki Jurkove koč	394.600,00	300.000,00
3 Prihodki od najemnin	806.460,00	770.000,00
4 Donacije in dotacije	400.000,00	500.000,00
5 Prihodki od lastnih vplačil	528.550,00	400.000,00
6 Prodana literatura	30.560,00	
7 Vplačila za tabor	645.619,00	
8 Vplačila za izlete	116.000,00	
9 Športna zveza Sevnica		700.000,00
10 Prihodki od obresti	3.977,00	
11 Vplačila za MDO v letu 1998	29.760,00	
12 Stanje sredstev 01. 01. 1998		
- društvo	257.920,00	
- MDO Zasavje	25.507,00	
SKUPNO	3.715.928,00	3.070.000,00

ODHODKI

1 Nakazilo članarine na PZS	150.000,00	200.000,00
2 Stroški opreme	987.393,00	500.000,00
3 Stroški Jurkove koč	248.258,00	200.000,00
4 Stroški Zavetišča pod Sv. Rokom	133.368,00	150.000,00
5 Stroški poslovanja društva	403.091,00	700.000,00
6 Dotacije, nagrade, pogrebi, srečolov	107.049,00	
7 Stroški izobraževanja	125.710,00	700.000,00
8 Dotacije mladinskemu odseku	180.007,00	
9 Stroški taborov	663.618,00	350.000,00
10 Stroški izletov	125.774,00	
11 Stroški literature	30.560,00	50.000,00
12 Dotacije planinskim skupinam	250.849,00	250.000,00
13 Bančni stroški	16.593,00	
14 Planinska pota		300.000,00
	3.422.270,00	3.400.000,00
Stanje sredstev 31. 12. 1998	293.658,00	

SKUPNO**3.715.928,00****3.400.000,00**

Obveza iz stanja sredstev:

- neodvedena članarina na PZS	122.030,00
- neodvedena sredstva MDO	55.267,00
- ostanek, sredstva društva	116.658,00

JURKOVA KOČA

Rekapitulacija prihodkov in odhodkov v letu 1998

Redno poslovanje

elektrika	64.948,00
pranje	69.035,00
drva za ogrevanje	25.000,00
zavarovanje	14.513,00
drobni inventar	28.703,00
drugo - razni material	46.059,00
prihodki od uporabnikov	394.600,00
SKUPNO	394.600,00

248.258,00

Pripravil:
Lojze MotoreIzdajatelj:
Planinsko društvo Lisca SevnicaUredniški odbor:
Jelka Slukan, Joža Vovk, Marjeta Gunstek, Jasmina MaroltOblikovanje in priprava za tisk:
Silvester MirtTisk:
Tiskarna Žuraj, SevnicaNaklada:
250 izvodov

SEPTEMBER

- Logarska dolina – Raduha	Mladinski odsek, OŠ
- Skuta	Klub vodnikov
- Stol	PS Jutranjka
- Dan zasavskih planincev na Mrzlici	Klub vodnikov

OKTOBER

- Hotavlje – Ermanovec	Mladinski odsek, OŠ
- Hraste – Sev. grad - Sv. Rok – vrtec	Vrtec
- Bohor – kostanjev piknik	PS Planina
- Kostanjev piknik	PS Jutranjka
- Izlet v neznano	Mladinski odsek
- Jesenski izlet	Jože Prah, Jasmina Marolt

NOVEMBER

- Celjska koča	Mladinski odsek, OŠ
- Drožanje – Žabjek – Sele, lovska koča	Vrtec
- Od Litije do Čateža	PS Planina
- Uršlja gora	PS Jutranjka
- Izlet v neznano	Klub vodnikov

DECEMBER

- Lisca ali Mrzla planina – Skalica	Mladinski odsek, OŠ
- Lukovec	Vrtec
- Smučanje	PS Jutranjka
- Prednovoletno srečanje	Mladinski odsek

PLANINSKO DRUŠTVO
LISCA SEVNICA

PROGRAM PLANINSKIH IZLETOV IN POHODOV v letu 1999

Vsak **ČETRTEK** bo skupina upokoјencev organizirala enodnevni izlet – težjo turo. Prevoz bo organiziran s kombi vozilom oziroma z osebnimi vozili. Izlete bo vodil Vinko Šeško.

Ob **TORKIH** bodo organizirane lažje ture. Prevoz z javnimi prevoznimi sredstvi ali s kombijem. Izlete bo vodila Elka Grilc.

Vsako **DRUGO NEDELJO** peš na Lisco - na kosilo v Jurkovo kočo; vodi Vinko Šeško.

Klub vodnikov in mladinski odsek bosta **ZADNJO SOBOTO** v mesecu organizirala enodnevni izlet.
Koordinatorja: Jože Pinoza in Mojmir Rupar.

*Informacije in prijave v društvenih prostorih -
v Zavetišču pod Sv. Rokom, Taborniška 14, 8290 Sevnica,
vsako sredo od 17. do 18. ure.*

JANUAR

- Čemšeniška planina
- Srečanje cicibanov planincev
- Novoletno srečanje na Bohorju
- Občni zbor
- Smučanje
- Novoletni pohod na Lisco

Mladinski odsek, OŠ
Vrtec
PS Planina
PS Planina
PS Jutranjka
Klub vodnikov

FEBRUAR

- Sevnica, Laze
- Celjski grad
- Podsreda – Bizeljsko
- Občni zbor, smučanje
- Pustna nedelja na Lisci

Mladinski odsek, OŠ
Vrtec
PS Planina
PS Jutranjka
Klub vodnikov

MAREC

- Iški Vintgar, Krim
- Hum nad Laškim
- Porezen
- Kal, Mrzlica
- Šmohor
- Izpopolnjevanje vodnikov
- Turna smuka

Mladinski odsek, OŠ
Vrtec
PS Planina
Mladinski odsek, OŠ
PS Jutranjka
Klub vodnikov
Klub vodnikov

APRIL

- Boh. Bistrica – Lit. koča – Slatnik
- Celjska koča
- Poklek – Mrzla Planina – Poklek
- Peca
- Veliko Kozje, Lovrenc

Mladinski odsek, OŠ
Vrtec
Mladinski odsek, OŠ
Mladinski odsek, OŠ
PS Jutranjka

MAJ

- Pokljuka - Vodnikov dom – Planika
- Lisca
- Bohor – Jezikova nedelja
- Pilštajn – Binkoštovanje
- Kum
- Golica
- Dan zasavske mladine na Jančah
- Prvomajski pohod na Lisco in srečolov

Mladinski odsek, OŠ
Vrtec
PS Planina
PS Planina
Mladinski odsek, OŠ
PS Jutranjka
Mladinski odsek, OŠ
in PD Lisca

JUNI

- Gora Oljka
- Šmohor
- Po Pohorju
- Srednja in visoka Ponca
- Pohorje
- Prisojnik
- Samoborska transferzala
- Radeče – Svibno - Leskovec

Mladinski odsek, OŠ
Vrtec
PS Planina
Klub vodnikov
Mladinski odsek, OŠ
PS Jutranjka
MDO Zasavje
PD Radeče in PD Lisca

JULIJ

- Savinjske Alpe
- Mala Mojstrovka
- Jalovec
- Tabor mladih planincev
- Mladinski tabor – Visoke Tatre
- Cici tabor – družinski tabor
- Udeležba na vodniškem tečaju
- Tabor – Severna Evropa

PS Planina
Klub vodnikov
PS Jutranjka
Mladinski odsek
Mladinski odsek
Jože Prah, Marjeta Gunstek
Mladinski odsek
Klub vodnikov

AVGUST

- Snežnik
- Triglav (Luknja)
- Škrlatica
- Tabor
- Pokljuka

PS Planina
Klub vodnikov
PS Jutranjka
Klub mladih – Planina
Klub vodnikov